

Arrest

nr. 151 813 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. VAN EECKHAUT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oegandees staatsburger van Munyoro etnie. Als kleine jongen had u een heel goede vriend waar u steeds alles samen mee deed, (A.N.). Zowel de religieuze leiders in uw dorp als uw familie hadden hier een probleem mee. In 2001, toen u 15 jaar oud was, woonde u in Kamwokya (Kampala) en leerde u er Charles (K.) kennen. U besepte toen dat u homoseksueel was. Na enkele maanden begon u een relatie met Charles. Op 09/10/2010 ontdekten uw bureu uw geaardheid omdat Charles bij u overnachtte en veel lawaai maakte tijdens jullie liefdesspel. Op 20/12/2010 kreeg u een brief van het dorpshoofd waarin stond dat u het huis moest verlaten omdat men uw homoseksualiteit niet kon verdragen. Op 04/01/2011 werd u aangevallen en geslagen door een bende mensen in Wandegesa en vervolgens naar de politie gebracht. Van 07/01/2011 tot 09/01/2012 verbleef u in de gevangenis van Luzira. U werd uiteindelijk door Charles vrijgekocht. Op 08/05/2012 werd u opnieuw geslagen door

mensen in de buurt van de universiteit van Kampala, toen u 's nachts kleren ging ophalen in de plaats waar u toen woonde. U verloor het bewustzijn en werd wakker in het hospitaal. U vernam dat u er door de politie was gebracht. U werd er gedurende een maand behandeld. In juni 2012 ging u in het afgelegen dorp Nansana wonen. Na ongeveer anderhalf jaar besloot u uw land van herkomst te verlaten. U vertrok op 29/12/2013 met een vals paspoort naar België waar u op 06/02/2014 uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van uw voters card, een geboortecertificaat, een brief dd. 20/12/2010 van uw dorpsvoorzitter (Local Council) met de vraag om uw huis in het dorp te verlaten omwille van uw geaardheid, een medisch attest dd. 10/06/2012 waaruit blijkt dat u na een aanval op u werd gehospitaliseerd, een Belgisch medisch attest (met foto), een attest dd. 19/05/2014 van 'Why me' waaruit blijkt dat u lid bent van deze organisatie, meerdere artikels over de situatie voor homoseksuelen in Oeganda, een foto van uw partner, en enkele foto's genomen tijdens uw deelname aan de Gay Pride Parade en een protestactie in Brussel.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw homoseksualiteit geïsoleerd werd in Oeganda. Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen uw seksuele geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo verklaart u (CGVS p. 13) dat u 15 jaar was toen u ontdekte dat u zich tot mannen aangetrokken voelde en dat u dit begreep toen u seks had met uw vriend Charles. Gevraagd hoe u zich toen voelde stelt u dat het ok was en dit het beste gevoel voor u was. Er dient reeds te worden opgemerkt dat een homoseksuele geaardheid een intrinsieke voorkeur en voorliefde voor mannen veronderstelt en niet iets is wat men plots wordt na het hebben van seksueel contact met een man. Verder is het, gelet op het homofobe klimaat en het heersende sociale stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst, weinig aannemelijk dat u uw ontdekte homoseksuele voorkeur toen in het geheel niet als problematisch zou hebben ervaren. Dat u uw pas ontdekte voorkeur voor mannen in dergelijke omgeving niet als meer problematisch zou hebben ervaren wijst niet op een realistische en doorleefde bewustwording van uw geaardheid en komt dan ook niet geloofwaardig over.

Ook verklaart u (CGVS p. 4-5) dat de bureaus op 09/10/2010 uw geaardheid ontdekten omdat Charles bij u overnachtte en veel lawaai maakte tijdens jullie liefdesspel. Uw woning lag samen met andere huizen op een omheind terrein en u verklaart dat u 's nachts gemakkelijk andere mensen kon horen in hun woning. Gevraagd of u dan geen risico nam door dergelijke luidruchtige seks met uw vriend te hebben, beaamt u dit en stelt u dat hij gewoon zo was en veel lawaai maakte. Gevraagd of in de context van de homofobe situatie in Oeganda dit geen ernstig risico inhield, antwoordt u bevestigend en voegt u toe "maar als je geniet van iets...". Er moet echter worden opgemerkt dat een dergelijke onvoorzichtig gedrag niet overeenstemt met dat van een persoon die beweert een vrees te hebben wegens zijn seksuele geaardheid. Het is immers verre van geloofwaardig dat u en uw partner dergelijk risicovol gedrag vertoonden en dus klaarblijkelijk niet al te veel moeite deden om jullie relatie en geaardheid te verbergen, terwijl uit uw verklaringen (CGVS p. 12 & 14) zelf blijkt dat homoseksualiteit absoluut niet aanvaard wordt en verboden is in Oeganda en u daarom uw relatie diende geheim te houden omdat u anders in gevaar zou zijn.

Wat de nieuwe wetgeving in Oeganda m.b.t. homoseksualiteit betreft legde u verklaringen af (CGVS p. 15) die helemaal niet te rijmen vallen met de informatie hierover waarvan een kopie aan uw administratief werd toegevoegd. Zo stelde u dat homoseksuele daden ofwel bestraft worden met de doodstraf ofwel met een levenslange gevangenisstraf, hetgeen absoluut niet te rijmen valt met bovenvermelde informatie. Hieruit blijkt dat, alhoewel er vooraleer de wet gestemd werd sprake was om de doodstraf voor homoseksuele daden in te voeren, deze penalisering helemaal niet de nieuwe wetgeving haalde en er in de wetgeving niet enkel levenslange opsluiting maar ook variabele gevangenisstraffen werden opgenomen al naargelang de daad die in een homoseksuele context werd gesteld. Van iemand die afkomstig is van een samenleving waarin homoseksualiteit strafbaar wordt gesteld en die beweert wegens zijn homoseksuele geaardheid vervolging te vrezen, kan echter een redelijke kennis verwacht worden van de omstandigheden waarin hij diende te vluchten. De vaststelling dat u bv. exact kan zeggen wanneer deze nieuwe wetgeving werd goedgekeurd (24/02/2014), maar dergelijke foutieve informatie over deze nieuwe wet geeft, maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en wijst er eerder op dat u door studie een verhaal probeert eigen te maken.

Dit vindt verdere bevestiging in de volgende incoherentie. U verklaart aanvankelijk (CGVS p. 7) dat u een maand na uw vrijlating uit de gevangenis (i.e. op 09/01/2012) voor de tweede maal werd aangevallen. Kort hierna wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u op 08/05/2012 voor de tweede maal werd aangevallen. De vaststelling dat u bij aanvankelijke contextuele bevraging deze tweede aanval drie maanden vroeger situeerde maar dat u ze nadien op een concrete datum kan plaatsen, hetgeen heel wat moeilijker is, maakt dat uw verklaringen wederom niet doorleefd overkomen en wijst er opnieuw eerder op dat u door studie een verhaal proberen eigen te maken.

Wat betreft uw in Oeganda achtergebleven partner Charles, met wie u nog op regelmatige basis in contact staat vanuit België, laat u aanvankelijk blijken (CGVS p. 3) dat hij nu problemen zou kennen. Zo stelde u dat hij van plek naar plek verhuist, dat hij geen vast verblijf meer heeft, dat u niet weet of er iets gebeurd is na uw vertrek maar dat hij u wel zegt dat hij ondergedoken zit. Bij latere bevraging (CGVS p. 8-9) waarom uw partner niet is mee- of nagereisd naar België, stelt u daarentegen dat hij geen problemen kende in Oeganda en er nooit betrappt werd. Bij confrontatie met uw eerdere verklaringen stelt u dat hij in gevaar zou kunnen zijn en op de vlucht is om zijn leven te redden. Dergelijke volatiele verklaringen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

Nog wat uw partner betreft verklaart u (CGVS p. 3-4) dat u na de aanval op u in juni 2012 in een afgelegen plaats alleen ging wonen. In de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS stelde u echter (DVZ vragenlijst pt. 3.5) dat u toen ondergedoken leefde met uw vriend Charles. Na confrontatie ontkent u dit te hebben gezegd bij de DVZ, hetgeen echter niet te rijmen valt met uw uitdrukkelijke verklaring bij de DVZ, die u werd voorgelezen, zodat u toen de mogelijkheid werd geboden om eventuele fouten recht te zetten, hetgeen u niet heeft gedaan.

Verder blijkt uit uw administratief dossier dat u sinds 29/12/2013 aanwezig bent op het Belgisch grondgebied (bijlage 26; DVZ verklaring p. 33) en pas op 06/02/2014 een asielaanvraag indiende voor de Belgische autoriteiten. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele geaardheid mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. U wachtte meer dan een maand om asiel aan te vragen, hetgeen een indicatie is dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en als dusdanig de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolging verder ondermijnt.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van uw seksuele geaardheid een vrees koestert t.a.v. uw land van herkomst. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw voters card en het geboortecertificaat bevatten uw identiteitsgegevens, die niet worden betwist.

Het Belgisch medisch attest (met foto) attest omschrijft een aantal verwondingen die zichtbaar zijn op uw lichaam. De vermelde omstandigheden dat u deze zou hebben opgelopen hebben zijn echter gebaseerd op uw verklaringen, hetgeen bezwaarlijk als een objectieve bron kan beschouwd worden.

Het Oegandese medisch attest dd. 10/06/2012 vermeldt dat u na een aanval werd gehospitaliseerd, maar levert geen informatie over de door u beweerde omstandigheden en reden van deze aanval.

Het attest dd. 19/05/2014 van 'Why me' en de 6 foto's genomen tijdens uw deelname aan de Gay Pride Parade en een protestactie in Brussel, tonen aan dat u lid bent van 'Why Me' en dat u deel heeft genomen aan bepaalde activiteiten georganiseerd door 'Why Me'. Het loutere feit van uw deelname aan activiteiten van deze organisatie heeft op zich echter geen principiële bewijskracht voor wat betreft uw beweerde seksuele geaardheid.

De foto van de persoon die volgens u Charles is bewijst niets wezenlijks.

Wat betreft de brief dd. 20/12/2010 van de Local Council met de vraag van uw dorpsvoorzitter om uw huis in het dorp te verlaten omwille van uw geaardheid, moet worden opgemerkt dat uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Zo bleek bv. na een verificatie van documenten aangebracht door Oegandese asielzoekers door een Westerse ambassade in Oeganda dat de attesten van de Local Councils (ver)vals(t) waren. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk Oegandees document bijzonder relatief en is deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

De diverse artikels handelen over de situatie voor homoseksuelen in Oeganda. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geaardheid kunnen deze artikels niet in verband gebracht worden met uw beweerde relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "de wet van 29/07/1991 m.b.t. motiveringsverplichting", van artikel 48/3, 48/4, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 2 december 2014 en stelt dat het asielonderzoek de door het Handvest gewaarborgde grondrechten moet respecteren, zoals het recht op eerbiediging van de menselijke waardigheid en het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven. Deze beoordeling moet op individuele basis plaatsvinden en moet rekening houden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker trekt vier conclusies uit voormeld arrest:

“1. De beoordeling van de asielaanvragen enkel op basis van stereotype opvattingen over homoseksuelen stelt de autoriteiten niet in staat rekening te houden met de individuele en persoonlijke situatie van de betrokken asielzoeker. Dat een asielzoeker dergelijke vragen niet weet te beantwoorden, is dus op zich geen voldoende grond om te concluderen dat hij of zij niet geloofwaardig zou zijn.

2. Nationale autoriteiten mogen in een dergelijk geval weliswaar ondervragingen uitvoeren om de feiten en omstandigheden over de gestelde seksuele geaardheid te beoordelen. Maar de ondervragingen over de details van de manier waarop de asielzoeker invulling geeft aan zijn seksuele geaardheid zijn in strijd met de door het Handvest gewaarborgde grondrechten. Dat is met name in strijd met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven.

3. Het onderwerpen van asielzoekers aan ‘tests’ om hun homoseksualiteit te bewijzen of het laten overleggen van video-opnamen van intieme handelingen doet afbreuk aan de menselijke waardigheid, waarvan het Handvest eerbiediging waarborgt. Daarnaast zouden deze elementen niet per se een bewijswaarde hebben. Bovendien zou het toelaten of aanvaarden van dergelijke type bewijs een stimulans voor andere asielzoekers vormen en er feitelijk op neerkomen dat er van hen dergelijk bewijsmateriaal wordt verlangd.

4. Het enkele feit dat een asielzoeker niet meteen verklaart homoseksueel te zijn, maakt een latere verklaring hierover niet ongeloofwaardig. Het Hof van Justitie stelt dat, gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer en met name zijn seksualiteit, en ook gezien een bepaalde terughoudendheid bij het onthullen van intieme aspecten van zijn leven.”

De seksuele geaardheid is een fundamenteel aspect van de menselijke identiteit. Volgens de Jogjakarta-principes gaat het begrip “seksuele geaardheid” over het “vermogen tot aantrekking” en niet dat dit noodzakelijkerwijs waarneembaar moet zijn. Verzoeker stelt dat hij nooit gezegd heeft dat hij zich aangetrokken voelde tot Charles nadat hij er seks mee had. Op de vraag hoe hij zich voelde, antwoordde hij dat dit voor hem het beste gevoel was, waarmee hij wilde zeggen dat dit goed, OK en normaal voor hem voelde. Hij trachtte een relatie te beginnen met de man tot wie hij zich fysiek aangetrokken voelde. Verzoeker vertelde over hun gemeenschappelijke interesses, toonde een foto van Charles die hij steeds in zijn portefeuille heeft, kende zijn familie, zijn geboortedatum, zijn scholing, zijn werk, zijn woonplaats et cetera.

Volgens verzoeker is verweerder duidelijk vertrokken van een gehoor à charge, waarbij men er bij voorbaat al op uit was een negatieve beslissing te nemen ten aanzien van verzoeker. Waar verweerder motiveert dat het niet realistisch is dat verzoeker zijn seksuele geaardheid niet meer als problematisch heeft ervaren, vraagt verzoeker zich af wat hij als probleem had moeten beschouwen en welk handelen men hem verwijt. *“Het feit dat hij verliefd was op Charles en hem kuste en met hem een relatie begon? Dit is echt vanuit een stereotype vertrekken...”* Als elke homoseksueel in Oeganda of andere Afrikaanse landen zijn geaardheid zou verbergen en geen relatie zou durven aanknopen, zouden er nooit wets- of mentaliteitswijzigingen kunnen komen, aldus verzoeker. Hij wijst erop dat hij over de intieme contacten geen gedetailleerde vragen heeft gekregen. Verzoeker vraagt zich af: *“Moet er op iemand zijn gezicht te lezen staan volgens het CGVS ‘ik ben homo’? Mag of kan men dergelijk risico niet of nooit nemen?”*

“Voor het overige wenst verzoeker te benadrukken dat hij zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS wenst te herhalen en te bevestigen. De verwerende partij interpreteert de verklaringen van verzoeker verkeerd en motiveert haar beslissing hierdoor niet op correcte en deugdelijke wijze. Het verhoor dient in zijn geheel bekeken te worden en de verwerende partij kan er niet die elementen uithalen die zij wenst.”

Vervolgens voert verzoeker aan dat hoe bepaalde mensen zich uiten tijdens het liefdesspel, niet iets is wat in standaarden kan worden verwoord. Hij vraagt zich af of hij dan moest zeggen dat hij de relatie niet meer wou omdat het te luid was. Hij wijst erop dat het niet zo is dat hij zijn hele leven problemen kende omwille van zijn geaardheid; zijn problemen zijn maar sedert 2010 begonnen. Hij genoot van het samenzijn met zijn partner in alle opzichten. Hij stelt nooit te hebben verklaard dat hij en zijn partner openlijk uitkwamen voor hun geaardheid. Hij gaf aan dat hij 's nachts vaak samen was met Charles. Het is één keer op de zoveel nachten dat de burens iets hoorden van een relatie die sinds 2001 aan de gang was en pas in 2010 “ontdekt” werd, hetgeen volgens hem voldoende is om te weten dat hij niet openlijk

te koop liep met zijn relatie. Hij had meer dan tien jaar een relatie enkel met mannen, hij wil geen relatie met een vrouw en hij kan niet openlijk een relatie met een man hebben in zijn land van herkomst.

Wat betreft zijn kennis over wetgeving met betrekking tot homoseksualiteit in Oeganda, wijst verzoeker erop dat hij niet geschoold is en dat het met de heksenjacht die er was op homo's in Oeganda voor hem duidelijk was dat er weinig onderscheid is tussen levenslang en de doodstraf. De wet voor levenslange opsluiting werd goedgekeurd nadat hij het land reeds had verlaten. Hij werkte als taxichauffeur en was erg jong wanneer hij begon te werken. Hij zei dat je leven in gevaar is als homoseksueel. Hij corrigeerde bovendien zijn verklaringen zonder enige opmerking. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt volgens verzoeker duidelijk dat hij eerder en later zei dat hij een maand in het ziekenhuis was. Men heeft op dit punt tijdens het gehoor nooit naar een concrete datum gevraagd. Hij wijst erop dat het gehoor stress meebrengt, dat het niet eenvoudig is om geconcentreerd te blijven en dat hij zichzelf desondanks corrigeerde.

Vervolgens stelt verzoeker zich de vraag waar hij zou gezegd hebben dat Charles problemen zou kennen. Charles is ook homoseksueel en wil tevens het land verlaten. Charles weet niet of hij inmiddels ook "in the picture" is gekomen en hij wijst erop dat hij zijn partner was en gevlucht is, het slachtoffer is geweest van geweld, opsluiting in de gevangenis, herstel in het ziekenhuis *et cetera*. Verzoeker stelt dat hij niet kan beoordeeld worden op een "interpretatie" van verweerder. Het is volgens hem niet omdat Charles geen problemen kende dat hij niet kan ondergedoken zijn en kan wensen het land te willen verlaten. Hij kan niet in vrijheid relaties aangaan en dergelijke. Verzoeker is niet samen met Charles ondergedoken. Hij stelt dat men op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen controle toelaat door bijstand van een advocaat of een vertrouwenspersoon, dat het gehoor er snel verliep en dat hij zeer kort moest zijn.

Volgens verzoeker ligt de verklaring voor het feit dat hij zijn asielaanvraag een maand na zijn aankomst in België indiende in het feit dat hij geheel ontredderd in België aankwam en door zijn smokkelaar geheel aan zijn lot werd overgelaten. Hij wijst erop dat verweerder niet twijfelt aan zijn nationaliteit. Hij meent dat het medisch attest niet zomaar als onbestaande aanzien kan worden, daar de inhoud ervan geheel strookt met zijn verklaringen. Het Oegandese medische attest is eveneens geheel in overeenstemming met zijn verklaringen en kan men evenmin zomaar naast zich neerleggen. Verzoeker vraagt zich verder af waarom hij aan de Gay Pride Parade zou deelnemen en dergelijke, als hij niet echt homoseksueel was. *"Als verzoeker niets over Charles concreet zou kunnen maken zou dat het argument van het CGVS zijn en als men dat wel kan gebruikt men dat dan weer als argument... cirkel zonder einde!"* Verzoeker heeft de informatie waaruit de vermeende corruptie zou blijken, niet in het administratief dossier kunnen nalezen. Volgens hem is het bovendien aan verweerder om *in concreto* de stukken te laten onderzoeken op hun echtheid. Verweerder verwijst naar een andere asielzoeker waarbij men de stukken liet onderzoeken, maar het basisprincipe met betrekking tot elke asielaanvraag is volgens verzoeker een concrete, individuele beoordeling geval per geval.

Verder wijst verzoeker erop dat zijn nationaliteit niet ter discussie staat en dat hij reeds gearresteerd werd en hem werd meegedeeld dat dit is omdat hij homoseksueel is. Hij wordt nog steeds gezocht en zal gearresteerd worden bij terugkeer. Hij meent dat zijn verklaringen voldoen aan artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

Tevens meent verzoeker dat de bewijslast bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid dient beoordeeld te worden. Hij verwijst naar een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR. Tegenstrijdige verklaringen zijn volgens hem niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut. In deze legde hij daarenboven geen enkele tegenstrijdige verklaring af. Wanneer zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, dient hem het voordeel van de twijfel te worden gegund. Verweerder heeft volgens hem geen rekening gehouden met deze fundamentele aanwijzingen. Verder blijkt er volgens verzoeker geen afweging gedaan te zijn tussen de belangen van verzoeker en deze van de Staat, terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en de schade die aan verzoeker zou berokkend worden, enorm is. Volgens verzoeker is de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht *"niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze Overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen"*. De motivering van de bestreden beslissing is volgens verzoeker zeer vaag en maar gebaseerd op enkele, geïsoleerde elementen. Hij verwijst opnieuw naar enkele paragrafen van de proceduregids van UNHCR, alsook naar een arrest van de Raad. Hij stelt dat verweerder in het

administratief dossier ook niet onderzocht wat de gevolgen zijn van de vernietiging van de wet van 24 februari 2014.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift artikelen met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Oeganda (stukken 3-5).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker de schending aanvoert van “*de wet van 29/07/1991 m.b.t. motiveringsverplichting*”, duidt hij niet aan welk(e) bepaling(en) van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hij geschonden acht. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Artikel 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet werden met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van deze artikelen niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker stelt als volgt: “*Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze Overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Raad van State nummer 101.624, 07/12/2001).*”, dient opgemerkt dat de bevoegdheid van de Raad *in casu* geenszins beperkt is tot een louter wettigheidstoezicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Het is overigens merkwaardig dat verzoeker een arrest daterend van 2001 van de Raad van State citeert waarin melding wordt gemaakt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terwijl dit administratief rechtscollege slecht sinds 2007 functioneert.

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) zijn omschrijving van de ontdekking van zijn beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk is in de context van de homofobe Oegandese samenleving, (ii) het gedrag van hem en zijn partner onaannemelijk onverantwoord is door luidruchtige seks te hebben in een gebouw waaruit gemakkelijk geluiden kunnen gehoord worden van buitenaf, (iii) zijn verklaringen over de Oegandese wetgeving met betrekking tot homoseksualiteit niet overeenstemmen met de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie dienaangaande (zie map ‘Landeninformatie’), (iv) hij inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop hij een tweede keer zou zijn aangevallen, (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die zijn vriend Charles zou ondervinden sinds verzoekers vertrek, (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn verblijfplaats na de aanval in juni

2012, (vii) hij meer dan een maand na zijn aankomst in België wachtte om een asielaanvraag in te dienen, en (viii) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Oegandese samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dient opgemerkt dat hij niet *in concreto* aantoont dat er bij de beoordeling van zijn asielaanvraag geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden, dat er stereotypen werden gebruikt, dat er details werden gevraagd over de manier waarop hij invulling geeft aan zijn seksuele geaardheid, dat hij onderworpen is geweest aan “tests” of video-opnamen van intieme handelingen of dat hem verweten wordt niet meteen te hebben verklaard homoseksueel te zijn. Aldus toont verzoeker niet aan dat verweerder gehandeld heeft in tegenspraak met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker weldegelijk verklaarde dat hij zich aangetrokken voelde tot mannen vanaf de leeftijd van 15 jaar en dit naar aanleiding van de seks die hij had met zijn vriend (gehoorverslag CGVS, p. 13). Hij omschreef zijn gevoel op dat moment als “OK” en “*het beste gevoel voor mij*” (gehoorverslag CGVS, p. 13). Zelfs als kan worden aangenomen dat zijn eerste homoseksuele ervaring voor hem op persoonlijk-seksueel vlak een positief gevoel teweeg bracht, is het, gelet op de homofobe context van de Oegandese samenleving, niet aannemelijk dat verzoeker de ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid enkel op een positieve wijze omschrijft. Daarenboven is het opmerkelijk dat verzoeker stelt dat hij begreep homoseksueel te zijn nadat hij seks had met zijn vriend, terwijl redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij reeds eerder (ontluikende) gevoelens koesterde jegens personen van zijn eigen geslacht. Doch hiervan maakte hij geen enkele melding wanneer hem gevraagd werd wat hem deed begrijpen dat hij homoseksueel was.

Opnieuw rekening houdend met de homofobe context van de Oegandese samenleving, is het evenmin aannemelijk dat verzoeker en zijn vriend op een dermate luidruchtige wijze seks hebben dat buuren in de omheinde buurt hen kunnen horen, wetende dat dit het geval kan zijn (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Dat zij sinds 2001 de nachten er samen doorbrachten, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Nergens in de bestreden beslissing wordt hem verweten dat hij zijn relatie met Charles niet heeft afgebroken omdat hij te luid was, noch dat zij openlijk uitkwamen voor hun relatie of geaardheid. Er wordt echter wel terecht opgemerkt dat dergelijk seksueel gedrag in de context van de homofobe Oegandese samenleving onaannemelijk risicovol is.

Wat betreft verzoekers kennis over de Oegandese wetgeving met betrekking tot homoseksualiteit, wijst hij erop dat hij niet geschoold is, hetgeen niet in overeenstemming is met zijn verklaring op de DVZ dat hij de vijfde graad van het lager onderwijs heeft gehaald (administratief dossier, stuk 11, “verklaring 11”). Bovendien weerhield zijn scholingsgraad hem er niet van op de hoogte te zijn van de exacte datum waarop een nieuwe wet werd goedgekeurd in Oeganda (24 februari 2014), hoewel hij toen Oeganda al verlaten had. Er is weldegelijk een groot onderscheid tussen de doodstraf en een levenslange opsluiting. Gelet op de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie dienaangaande (zie map ‘Landeninformatie’) verklaarde verzoeker overigens ook verkeerdelijk dat er betreffende de zwaarte van de straffen een onderscheid wordt gemaakt in de wet tussen homo’s en lesbiennes (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verder duidt verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze een eventueel onderzoek naar de gevolgen van de vernietiging van de Oegandese wet van 24 februari 2014 de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande zou kunnen weerleggen, noch op welke wijze een dergelijk onderzoek een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij nog steeds contact heeft met zijn vriend Charles (gehoorverslag CGVS, p. 3). Hij verklaarde dat Charles van plek naar plek verhuist en ondergedoken leeft en dat het niet gemakkelijk is voor hem om geld te verzamelen om ergens naartoe te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 3). Later tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker evenwel dat Charles geen problemen kende en dat hij huurhuizen heeft waar hij geld van had (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Dergelijke verklaringen zijn weldegelijk niet coherent. Indien Charles geen problemen zou hebben, kan niet worden ingezien waarom hij ondergedoken zou leven.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht het volgende opgemerkt: *“Nog wat uw partner betreft verklaart u (CGVS p. 3-4) dat u na de aanval op u in juni 2012 in een afgelegen plaats alleen ging wonen. In de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS stelde u echter (DVZ vragenlijst pt. 3.5) dat u toen ondergedoken leefde met uw vriend Charles. Na confrontatie ontkent u dit te hebben gezegd bij de DVZ, hetgeen echter niet te rijmen valt met uw uitdrukkelijke verklaring bij de DVZ, die u werd voorgelezen, zodat u toen de mogelijkheid werd geboden om eventuele fouten recht te zetten, hetgeen u niet heeft gedaan.”* Dat het interview op de DVZ kort is en niet geschiedt in aanwezigheid van een advocaat of vertrouwenspersoon, is geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het interview werd hem immers in het Engels voorgelezen zodat hij de kans kreeg eventuele fouten te verbeteren en verzoeker ondertekende de verklaring waarmee hij uitdrukkelijk aangaf dat het erin vastgestelde met de werkelijkheid overeenstemt. Dat het interview kort is, heeft hem er niet van weerhouden te verklaren dat hij na de aanval in juni 2012 met zijn vriend ondergedoken leefde.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker verklaarde op 29 december 2013 in België te zijn binnengekomen en pas op 6 februari 2014 een asielaanvraag indiende (administratief dossier, stuk 11, “verklaring 33” en stuk 12). Dat hij geheel ontredder was en door zijn smokkelaar aan zijn lot was overgelaten, is geen afdoende verklaring. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende een maand talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Verzoeker meent dat de medische attesten niet genegeerd kunnen worden omdat ze stroken met zijn verklaringen. Uit het hoger gestelde blijkt echter dat aan zijn verklaringen geen geloof gehecht kan worden. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit klemt des te meer daar het Belgische medisch attest expliciet stelt dat de oorzaak van de vastgestelde verwondingen door verzoeker zelf uiteengezet werd (*“Selon les dires de la personne, ces lésions seraient dues à [...]”*) (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier). Het Oegandese medisch attest vermeldt zelfs geen enkele verklaring voor de vastgestelde verwondingen.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Uw voters card en het geboortecertificaat bevatten uw identiteitsgegevens, die niet worden betwist. [...] Het attest dd. 19/05/2014 van ‘Why me’ en de 6 foto’s genomen tijdens uw deelname aan de Gay Pride Parade en een protestactie in Brussel, tonen aan dat u lid bent van ‘Why Me’ en dat u deel heeft genomen aan bepaalde activiteiten georganiseerd door ‘Why Me’. Het loutere feit van uw deelname aan activiteiten van deze organisatie heeft op zich echter geen principiële bewijskracht voor wat betreft uw beweerd seksuele geaardheid. De foto van de persoon die volgens u Charles is bewijst niets wezenlijks. Wat betreft de brief dd. 20/12/2010 van de Local Council met de vraag van uw dorpsraad om uw huis in het dorp te verlaten omwille van uw geaardheid, moet worden opgemerkt dat uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Zo bleek bv. na een verificatie van documenten aangebracht door Oegandese asielzoekers door een Westerse ambassade in Oeganda dat de attesten van de Local Councils (ver)vals(t) waren. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk Oegandees document bijzonder relatief en is deze op*

zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De diverse artikels handelen over de situatie voor homoseksuelen in Oeganda. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geaardheid kunnen deze artikels niet in verband gebracht worden met uw beweerde relaas."

Waar verzoeker zich afvraagt waarom hij aan de Gay Pride Parade in Brussel zou deelnemen als hij niet zelf homoseksueel was, dient opgemerkt dat niet enkel homoseksuelen aan deze manifestatie (kunnen) deelnemen. Bovendien kan, gelet op het voorgaande, vermoed worden dat verzoeker omwille van opportunistische redenen aan deze manifestatie, alsook aan de activiteiten van *Why me* deelnam, teneinde de Belgische asielinstanties te misleiden en te overtuigen van zijn beweerde homoseksuele geaardheid. Verder dient vastgesteld dat verweerders informatie met betrekking tot corruptie in Oeganda zich weldegelijk in het administratief dossier bevindt (zie map 'Landeninformatie'). Dat er in de bestreden beslissing een voorbeeld wordt aangehaald uit deze informatie, betekent niet dat verzoekers asielaanvraag niet op een individuele wijze beoordeeld werd. Gelet op deze informatie besluit verzoeker met recht dat de brief van de Local Council slechts een beperkte bewijswaarde heeft. Bovendien kan herhaald worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen afweging werd gedaan tussen de belangen van de Belgische Staat en deze van verzoeker, dient opgemerkt dat er geen enkele rechtsregel is die dergelijke afweging oplegt. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker aanvoert dat het gehoor stress meebrengt, dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielaanvraag uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

Waar verzoeker zijn op het CGVS afgelegde verklaringen wenst te herhalen en bevestigen, dient opgemerkt dat het herhalen en bevestigen van reeds afgelegde verklaringen geen dienstig verweer is.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-5) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het moment van de tweede aanval op hem, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS